

Épület marad utánunk.
Ásító ablakok.
Üvegfoaik kihullottak.
A kilépő nem lép többé.

Épületben maradunk.
Üresen ringó hintaszék.
Olajvérző hordók.
Beomló pincésír.

BORSODI L. LÁSZLÓ

A nagy menetelés

Először nagyanyám gombja, majd a gyűszűje gurult el,
és hiába kerestük egész délután, nem találtuk meg
a szőnyeg alatt, az ágy alatt, a szekrény alatt. Nem volt sehol.
Később a testvérem papagája repült ki a nyitva felejtett kalitkából,
előbb a szobában repkedett ide-oda, a függönytartón megpihent,
és huss, a résre hagyott szúnyogháló ajtón át végleg elszállt,
egy darabig még hallottuk hangját a fák között, de őt nem láttuk,
majd a hangja is elveszett az évek nagyra nőtt bozótjában.
Aztán a műanyag katonáim hulltak el egy szeméttelp-csatatéren,
és enyészeté lett a matchboxom, mint Senna a Tamburello-kanyarban.
A gombfocipályát és a gombokat elnyelte pókhálós pincetorok,
a fapajta helyén betonépület nőtt ki, a templomtoronyba új harang került.
De hiába hallottam a régi hangját, a nagy menetelésben nemcsak a tárgyak,
hanem a társak is átalakultak vagy eltűntek sorra, akikkel együtt gomboztuk be
legjobbainkat a BEK-, a KEK-döntőbe, sőt megnyertük a világbajnokságot.
És megöregedett a fiatal óvónéni, öregebb lett az öreg, nyugdíjas lett a boltos,
s én nem értettem, miért tűnik el jó kutyánk az udvarról, miért gyúl ki
a harmadik utcában az istálló, miért hal meg hirtelen az alsó szomszéd.
A nagy menetelésben nem vettem észre apám ősz hajszálait, lassuló ritmusát,
és nem láttam, miért sokasodnak édesanyám szép arcán a ráncok, kékeszöld
szemei miért egyre áttetszőbbek, miért néz egyre többet maga elé, föld alá.
A nagy menetelésben már tízen, már csak kilencen, csak nyolcan maradtunk,
de lehet, csak heten, csak hatan vagy öten, megtörténhet, hogy csupán négyen
vagyunk, vagy annyian se, a nagy menetelésben. Csak a fák bizonyosak,
[a madarak,
a szél, a nagy kékség. Hűvös van. Csend van. Bot és tarisznya nélkül. Menni kell.
Nem nézi senki, hogy távolodunk -----

Szelíd szobrok

*„És megvakultak
hiú szemeim.”*
(Ady Endre)

Lyukas zoknival, kopott nadrágban hogy lehet?
Kieresztett inggel, gombok sehol, hogy lehet?
Eltaposott cipővel, kabát nélkül hogy lehet?
Kalap, esernyő, bot nélkül hogy lehet?
Albérletről albérletre, folyosók börtönében,
hegyek, folyók, országok között hogy lehet?
Apám, anyám nélkül, asszony, gyermek nélkül,
éhesen, szomjasan, fázva meddig, miért lehet?
És idegek, érzékek nélkül? Csupán csontként,
csók és lélek nélkül, féreggé zsugorodva? ...
Hogy lehet majd eléd állni, mit mondjak neked:
miért volt minden, s mért nem lett végül semmi?
S mit mondasz te, vajon mit mondhatnál,
ha sehol egy szeráf, egy angyal vagy glória?
Csak állunk majd, csak nézzük egymást,
se ölelés, se csalódás, se könny, se más.
Talán a nagy vakság napjára várunk, vagy
szoborrá szelídülünk a színtelen örökkévalóságban.